SVARTA HANDEN

ROMAN AF C. F. RIDDERSTAD.

(Forts.)

Men då hon blickade honom in i ögat, stötte hon honom tillbaka.

— Det är förfärligt, utropade hon, hvad människorna ljuga! Här ljuger man, där ljuger man, öfverallt ljuger man. Du vill inbilla mig att du är han, men det lönar icke modan. Ditt öga är ett bedrägeri. Ah nej, ögon bedraga mig ej mer. Det var en gång en flicka, som älskade ett enda öga, blott ett enda, förstår du. Och så kom, en vacker dag, många, många till henne, det ena så likt det andra som ett bär; och då talade en röst till henne och sade: säg mig, hvilket öga det är, som du älskar, och du skall få det. Hon såg på dem alla, men kunde icke igenkänna det rätta. Svetten lackade af oro från hennes panna. En stund förgick. Ögonblicket var inne, då hon skulle afgifva sitt svar — hvilket förskräckligt ögonblick! Hon kände dödskval, ty hon visste icke, bakom hvilket öga den man stod, för hvilken hennes hjärta slog. Hur gick det, tror du? När ögonblicket kom, pekade hon på ett; också det var fullt af eld. Men då skrattade alla andar i natten: hon hade misstagit sig. Kan du säga, hvad det kostade henne?

— Nej.

— Då andarne skrattade, miste flickan förståndet; men utan förstånd hade hon mera förstånd än med förstånd. Det är lätt förklaradt, det där: hon hade nu lärt sig att se in i ögonen. Ser du, hvart öga är som en liten skärm af glas! Ser man blott på glaset, skall man alltid taga miste; men ser man igenom det, skall man lätt upptäcka tanken — ja, tanken, som står där att tittar på oss, än öppen och ljus som solen, än lurande som hin onde. De äro alltid olika, skall du tro. Bakom ett glasöga ser man en orm, som kikar fram; bakom ett annat ser man en flammande eldbrasa; bakom ett tredje fladdrar en fjäril; bakom ett fjärde skimrar en himmel — ja, du kan till och med tro, att jag bakom somliga ögon, eller rättare i somliga ögon, sett kattor, oxar, får och lam. Nu förstår du mig väl, eller huru?

— Om du säger mig, hvem du är, började hon snart åter, så skall jag säga dig hvem jag är. Men det är många, som själfva icke veta, hvilka de äro, och kanske du är en ibland dem?

— Gudnås, Rikissa, jag tror, att det nästan så är.

— Ser du, att jag visste om dig lika mycket som du själf. Men hvad vet du om mig? Gissa, om du kan, hvem jag är!

— Du är en liten snäll flicka, du?

— En liten flicka? — Ja, så tror man. Kan du ej se, att jag är en dröm, en saga, en — en fé — en trollfé? Du har ju läst Lunkentus? Nåå, då vet du hvem jag är. Jag är en förtrollad prinsessa. Men kom ihåg, att du ej får tala om det för någon. En gång — det är ganska riktigt — var också jag en liten flicka; men då satte man en förtrollad ring på mitt finger, därpå förvandlades jag helt och hållet. Mitt palats är så vackert, så vackert, vet du. Jag bor i en blomsterbuske, alldeles som en liten fågel — o, du skulle se så vackert jag bor! När jag sjunger, så tystnar allt omkring mig. Vet du, i morgon, när solen går upp, så har jag bjudit mina vänner till mig — tror du icke, att de skola afundas mig och min lycka, att bo i en blomsterbuske? Och så har jag en vän, vet du. Men du skall själf få se honom, om du dröjer på Röda Hornet öfver natten. Lofvar du mig att dröja där?

Falk samtyckte till allt.

De krökte nu in på Glasbruksgatan. De hade ej kommit långt på den smala, krokiga gatan, förrän Rikissa stannade.

— Vi äro framme! hviskade hon.

Ett oredigt sorl nådde dem ifrån krogen.

— Låt oss gå in den andra vägen, bad hon, vägen från gården.

De gingo in på gården.

— Ser du där, fortfor hon, där är uppgången till Röda Hornet — och här är uppgången till mig.

Och i detsamma sköt hon honom sakta uppför den ena trappan och hastade själf till den andra. Där Falk nu befann sig, var det fullkomligt mörkt, och med möda kunde han trefva sig fram.

Talande och skrålande röster vägledde honom emellertid, och snart lyckades det honom att få tag i en dörrklinka.

Då han lyfte upp den och sköt tillbaka dörren, slogo obehagliga och kvalmiga ångor, förpestade af tobaksrök och spritafdunstning, emot honom. Det var nära, att han vändt om och aflägsnat sig; men Falk var icke förklemad, han sköt ned hatten i sin panna, liksom det varit fråga om att gå i elden, drog ännu bättre upp rockkragen och steg dristeliga på.

Han befann sig således på Röda Hornet.

ÅTTONDE KAPITLET.

Nattäfventyr.

Då Falk inträdde, blef det tyst inne i krogrummet. Till en början var det honom nästan omöjligt att urskilja föremålen därinne, men han hade ej tagit många steg framåt, förrän han befann sig vid ett rödmålat bord, hvilket liksom dök upp ur den dimma, som med sin skymning fyllde rummet.

Genast slog han sig också ned vid detta bord, sträckte benen ifrån sig och intog en så främstötande ställning som möjligt. Han hade sett hvarjehanda af lifvet och visste att taga skick och sätt allt efter omständigheterna.

Af Pistol hade han fått veta, att rörelsen på Röda Hornet, som föreslods af Konrads syster eller, kanske rättare, af hennes dotter Lena, egentligen var en liten enskild spekulation af Konrad själf, hvilken bestätt förlaget så väl till rättigheternas inköp som näringens fortgång.

Konrad hade också tagit sin tillflykt hit, då han blef uppsagd ur Ankarsparres tjänst. Falk visste således, att han alltid hade honom här, liksom inringad. Men ehuru Falk ej hade något däremot, var likväl nödvändigt att tillvägagå med en viss vaksamhet och icke allt för snart blottställa sig för att själf blifva upptäckt.

Atmosferen var, som vi nämnt, tämligen tjock, och då blott en enda dank på disken, fast vid en järnstake, upplyste rummet, trodde han sig icke ha någonting att befara.

Företrädesvis önskade han emellertid att få reda på Pistol, emedan han gärna icke ville företaga sig något, förrän han först fått tala med honom.

Pistol hade val nämnt, innan de efter resan skildes åt, att han, så ofta tjänsten medgaf, brukade uppehålla sig på Röda Hornet; men Falk var osäker, huruvida han nu gjorde det eller ej.

För att icke genom en långvarig tystnad eller genom för mycken artighet i sitt sätt ådraga sig någon uppmärksamhet, ropade han med så hes och skroflig röst som möjligt:

— En sup, qvinspersedel!

— En sup, ropa ni alla på, svarade honom en snäsande och fortrytsam stämma, och du tyckes behöfva den största, för att stämma ned skrikhalsen med. Skall det vara med eller utan tilltugg, karlgjop?

Det grofva och oförskämda svaret kom Falk att rodna, han rodnade öfver att vara på detta ställe. Väl hade han föreställt sig, att självvåld, vårdslöshet, till och med oförskämdhet skulle kunna trifvas här, men han ofverraskades icke desto mindre af hennes ord. Han teg, emedan han i första ögonblicket alldeles förlorade koncepterna. Snart fann han dock, att han väl själf gafvit anledning till det vackra genmälet.

— Gif mig, hvad du har! svarade han sent omsider med nedstämd tor, lika mycket hvad du har...

— Har man gifvit sig i leken, tänkte han, får man leken tåla. Bland ulfvar är bäst att som ulfvar tjuta.

Flickan, som framsatte det begärda, var ingen annan än Lena.

Hon hade gemenligen en gnällande, gäll röst; men snufva och bröstvärk gjorde den för tillfället något skroflig.

Han hade fått köttbullar. De luktade alltför mycket lök; han kunde icke äta dem.

Den ensamma danken upplyste svagt föremålen.

Lena var en uppnäst, frisk, starkt byggd flicka, ehuru sömnen redan började göra ansiktet längre än vanligt.

— Hvem är ni, sade hon, som kommer så här sent?

— Hör du ej ovädret? genmälde Falk.

— Angår det mig? Vi ha väl haft oväder förr också. Tror ni kanske, att här är något lider för alla husvilla?

När man är sömnig, är man äfven knarrig; Lena var det åtminstone nu.

Falk gjorde en rörelse, för att taga efter maten. Han trodde att, om han rörde i den och berömde den, så skulle han få henne god igen.

— Haf inte så brådtom, inföll Lena. Ni kallade mig för kvinspersedel?

Det var således det, som förargade henne.

— Vet ni, hvad en kvinspersedel är för slag? Det är sådana, som hvarken ha tak öfver hufvudet eller skor på fötterna; det är sådana, som hvarken veta hut eller kas. Tycker ni, att jag är en sådan, jag? Jag är en kvinspersedel, jag, som, Gug vare lof, har både det ena och det andra? Jag tänker alls inte tåla sådant, ska jag säga er!

— Min bästa, täckaste honungsnäsa, min högst intagande styfmorsblomma, min lilla sköna smörask, min gudomliga filbunke...

Falk visste ej, hvilka vackra epitet han skulle begagna för att få henne god igen.

— Nå ja, det där kan låta höra sig, yttrade Lena, som, en gång kommen på sin vredes babordssida, ej så lätt bevektes, men, fortfor hon, morrande katt jamar ej för första mjölkdroppe. Endera har ni pengar, eller är ni utan pengar. Om ni har penningar, gör det ingenting, att ni betalar maten, förstås innan ni äter, men om ni inte har några, så äter ni upp den, utan att jag får betaldt. Men, ser ni, det senare sker inte, förstår ni.

— Så låt mig betala — hvad kostar alltihop?

— Tio skilling och sex runstycken.

Falk upptog sin plånbok. Det var en vacker, ny, till och med dyrbar plånbok, dessutom ganska rikt försedd med sedlar af icke så obetydligt sifferbelopp.

Lena kastade stora ögon på den.

När Falk begaf sig ut, hade han sökt att maskera sig så godt han kunde; men på plånboken tänkte han icke. Och då han nu hörde Lenas andedräkt flåsa öfver sig, och såg hennes stirrande ögon sjunka ned i den öppnade, penningdigra boken, förstod han, att han skulle misstänka honom, ja, misstänka honom, och hvarför...

Förargad fann han äfven, att han ej egde någon enda sedel mindre än tior.

Hvad var att göra? — Han lämnade en.

— Står det till på det viset? menade Lena, då hon mottog den. Aha, min gunstig herre! Och därpå begaf hon sig till disken, där ljuset stod.

Den syn, som Falk nu såg, ehuru i sig själf månända ganska naturlig, gjorde ett särdeles vidrigt intryck på honom.

Då Lena kom till sin plats, flyttade hon ljuset närmare sig.

Därpå tog hon sedeln emellan sina båda händer, utbredde den först bakom ljuset, och genomstafvade sedelns innehåll ord för ord.

Sedan detta med mycken noggrannhet var verkställdt, förde hon sedeln framför ljuset, så att dess sken upplyste vattenstämpeln.

— Riktigt, sade hon för sig själf — han är således icke det! — Nå, nå, då må han vara hvad som hälst, mig är det likgiltigt.

Hvad hon menade, var icke svårt att begripa. Det obehagliga intryck, undersökningen af sedeln redan gjort, vägledde Falk mycket väl.

Hon hade ej ifrågasatt möjligheten af ärlig åtkomst. I hennes tanke funnos blott tvenne möjligheter, emellan hvilka valet kunde äga rum: dessa voro: är sedeln förfalskad — eller är den stulen? Endast det förra rörde henne; det senare brydde hon sig ej om. Hon var nöjd blott hon icke förlorade någon ting själf.

Hittintills hade Falk varit allt för mycket upptagen af den påflugna och förtörnade Lena, för att få tillfälle att granska de öfriga gästerna i rummet.

Det fordrades också tid för att vänja synorganerna vid halfdunklet.

Vid ena fönstret sutto tvenne personer, två af dem vände ansiktet åt Falk, den tredje endast ryggen.

Han kunde ej höra, hvad de yttrade, emedan de talade så sakta, att man blott förnam det surrande ljudet af ifrigt växlande ord.

Då Lena började undersöka sedeln, hade äfven de följt hennes rörelser. Redan vände de sig åt Falk med oroligt forskande blickar, ehuru han ej kunde urskilja deras utseende.

Äfven de hade hört Lenas anmärkning, och månända själfva likaledes gjort densamma. Falk började nästan ångra, att han begifvit sig dit. Med skäl befarade han, att han, i den dräkt han nu bar och med det utseende han för öfrigt gifvit sig, ej utan obehag, ifall fråga därom uppstod, skulle kunna förklara penningarnes åtkomst.

Åter började de tre vid bordet sittande personerna att hviska sakta vid hvarandra.

Ett ögonblick senare reste sig en af dem upp, den som vändt ryggen åt Falk.

Efter en vink åt Lena, aflägsnade han sig med henne åt en annan sida af rummet.

Under det de talade där vid hvarandra, hörde Falk det pustande ljudet af ett djupt dragande efter andan helt nära, nästan under sig; och då han, för att se efter, hvad det var, lutade sig ned, märkte han den åbäkliga figuren af en groflemmad, kolossal karl, som tagit plats på golfvet och där utsträckt sig, hvilande hufvudet på en stolsdyna.

Falk beslöt att vara uppmärksam, emedan belägenheten var lika kinkig som oangenäm.

Knappast hade denna tanke uppstått hos honom, förrän samme man, som talat med Lena, nalkades honom.

— Förlåt mig, min vän, sade han och fäste en spetsig, granskande blick på Falk, jag är värd här på stället, och du torde ursäkta mig, att jag vill ha reda på, hvilken du är och hur du åtkommit den plånbok, som du nyss visade.

Falk igenkände genast Konrad.

— Ehuru frågan icke framställdes på något ohöfviskt sätt, var den icke dess mindre plågsam.

Konsten gällde emellertid nu att bevara sig från att blifva igenkänd. Om han blott först funnit Pistol där, skulle det sedan gjort honom detsamma; nu måste han vara fin — det vill säga vara grof — tills han lyckats att få reda på, hvar Pistol uppehöll sig, eller om han var väntad hit i afton.

— Hur jag kommit åt plånboken? svarade också Falk med förvridet ansikte och förändrad röst. Skulle det röra dig det, kanske? Om min vän Pistol — känner du Pistol, du, N:o 28 vid lif — om han vore här, säger jag, skulle han svara dig med knytnäfvarne, förstår du, och det är ett språk, som, efter allt utseende, du icke begriper lika bra som han.

Pistols namn hade samma verkan på Konrad, som ett ordentligt pass eller prestbetyg. Han bet sig i läpparne och aflägsnade sig till sina kamrater vid andra fönstret.

Därvid hörde Falk en snarkning under bordet och kände på samma gång huru en hand ryckte honom i byxbenet.

Han höll på att sparka till den nässvise, men kände i detsamma, huru handen grep nästan som en järnblack om benet, och det var honom nu omöjligt att röra foten ur stället.

Hvem kunde det vara?

Bäst var att taga saken kallt. Han gjorde det, och mannen under bordet släppte också snart sitt tag.

Men Pistols namn gjorde ett annat intryck på Lena. Pistol var hennes förtjusning.

— Jaså, sade hon, du känner Pistol, du? Skulle knappast tro det, ty hans vänner äro också mina. Det där måste man ha reda på.

Och därpå nalkades hon åter Falk; men i stället för att vända sig mot honom, böjde hon sig ned under bordet.

— Vakna upp, Pistol, ropade hon; vakna upp, vakna upp!

Det var således Pistol, som där hade inslumrat.

— Patrull förbi! svarade han i sömnen.

— Ropa du i stället korporal ut, min gosse, och stig upp!

Och den obarmhärtiga Lena fattade sin förtjusning i axlarne och skakade honom så eftertryckligt, som om nåd och barmhärtighet aldrig haft insteg hos henne.

— Hvad är det fråga om? sporde Pistol och reste sig gäspande upp, likväl ännu alltjämt sittande på golfvet. Hvarför får jag ej vara i fred då? Ska jag på hundvakt kanske?

— Känner du den här karlen, du? Han säger sig känna dig, han.

Åskan dundrade i detsamma häftigt till, och fönstren skallrade, piskade af en häftig regnskur.

— Går trumman, frågade Pistol — eller hvad är det för ett förbannadt väsen här. Tror ni, att man kan sofva under sådana villkor? Jag är väl inte en sten häller.

— Svara mig, svara mig, känner du den här karlen?

Ovädret hade till tagit, och i detta ögonblick upplystes rummet af ett klart blixtsken.

Falk blickade omkring sig.

Han såg de tre ansiktena vid andra fönstret vända emot sig, nu upplysta af ljungelden.

Och han igenkände äfven dem.

Den ene af dem var löjtnant Ros, den andre Robert, båda klädda i sämre kläder; Konrad var, som läsaren vet, den tredje.

Om Ros och Robert icke varit närvarande, skulle Pistols svar, äfven i händelse han igenkänt Falk och oförbehållsamt sagt, hvem han var, icke betydit särdeles; ty understödd af honom, hade han kunna afkasta sin förklädnad och helt raskt börja verket med Konrad. Nu däremot ville han ej bli upptäckt, åtminstone icke förr än han fått reda på ändamålet med Ros' och Roberts besök på stället, emedan han tog för gifvet att någonting låg därunder, som ägde sammanhang med hans eget besök, ehuru han ej kunde utreda det. För att på något sätt varna Pistol, trampade han honom sakta på benet med sin fot, och han kände en rörelse tillbaka, hvaraf han trodde sig kunna sluta, att Pistol igenkänt och förstått honom.

— Nå, din sjusofvare, kan du svara mig — känner du den där karlen?

Pistol gäspade och kastade en sömnig blick på Falk.

— Ser jag rätt, sade han, alltjämt halfsömnig — är det icke du, Gran, n:o 56, tror jag vid — — Men han kom icke längre; ögonen slöto sig igen, och hufvudet sjönk åter ned.

Men Falk kände äfven nu en lätt tryckning på sin fot, som lät honom förstå, att Pistol nog var vaken för hans räkning, ehuru han sof för alla de öfriga.

Falk var nu ingen annan än gardisten Gran, n:o 56. Mera visste han icke; men det var mer än tillräckligt.

Lena syntes särdeles belåten med den nya bekantskapen. Hennes runda, rödblommiga ansikte strålade nästan som ett vinterny.

Däremot lutade Ros, Robert och Konrad sina hufvuden åter tillhopa vid det andra fönstret, hemligheitsfullt hviskande. En stund därefter nalkades alla tre honom.

— Hör på, kamrat, sade Konrad, du är väl ej ond på mig för min misstanke nyss? Ser du, det är lite ovanligt, att folk, som du och vi andra, ha sådana där fullproppade plånböcker — men lika mycket. Du är Pistols vän, och då äro också vi vänner. Skall det vara ett glas, kamrat?

Falk kände en ryckning i sina ben. Pistol vakade alltjämt öfver honom — under bordet förstås.

— Kör för det då! genmälde Falk.

— För tusan, du har ju ej ätit upp dina köttbullar än?

— Den något spar, han något har.

Ros, Robert och Konrad slogo sig härunder ned vid det bord, där Falk satt. Det måste dock nämnas, att Ros intog en sådan ställning, att det icke var lätt för Falk att granska hans ansikte, emedan det nästan helt och hållet betäcktes af den skugga, som bildade sig i fördjupningen mellan själfva fönstret och den utskjutande fönsterposten. Kanske stället besvärade honom, kanske fruktade han att bli igenkänd af den förmente gardisten Gran.

Pistol var vid tjänstförrättningar hans gamle uppassare, honom brydde han sig inte om; och månända hade nu också Pistol af aktning för disciplinen, det vill säga af aktning för sin på äfventyr inkognita stadde förman, tagit plats under bordet.

— Tag hit en butelj, men af det bästa, allra bästa! befallde Konrad.

Då Lena framsatte den, tillsade han henne att upptända ett par ljus till och sedan gå upp på sin kammare och lägga sig. Hon lydde och gick.

De voro nu ensamma. Äfven Falk sökte, för att så länge som möjligt bibehålla sin förklädnad, att draga sig tillbaka i skuggan af det andra hörnets fönsterfördjupning. Han teg, besluten att tiga så mycket som möjligt.

— Ett glas, kamrat!

Falk tog sig ett glas och tömde det.

— Du är rik, du, fortfor Konrad, men guld är ändå ej annat än mull. Skulle du icke vilja förtjäna mera, ändå mera?

— Mh! mumlade Falk. Han trodde det vara klokast att ej svara direkte, utan på ett sätt, hvilket kunde förklaras, hur man behagade.

— Det skall ej kosta dig mycket besvär, Gran, tillade Robert, vi ha träffat en lustig ture, en kuriös herre, som ej spar på skillingen.

— Hvad menar du?

— En skål för alla rika narrar! ropade Konrad.

— Hvem är det, som ni träffat på?

Falk var nyfiken att få veta, hvilka afsikter de kunde föra i skölden.

— Vi äro ej berättigade att säga namnet; men vill du vara med om kompaniskapet, så är Konrad den rätte mannen, till hvilken du och vi andra kunna vända oss, anmärkte Robert.

Ros teg.

— Hvad är det fråga om?

— Känner du kanske icke, att kronprinsen är död?

— Död — nej!

— Det är en folksorg det, skall du tro, en stor sorg för land och rike. Min Gud, hvad hafva vi ej förlorat med honom!

— Men hvad har hans död att göra med om jag önskar förtjäna pengar eller ej?

— Vänta litet. Man lär ha tagit lifvet af honom, skall du tro — himlen vete i hvilka afsikter.

— Kanske för att få oss, infoll Robert, att återtaga vår gamla surdeg, Gustaf Adolf, han som ej kunde föra ett kompani en gång.

— Tror du gardesofficerarne skulle gå in därpå? Ha ha ha, det vore lustigt!

— Än soldaterna, du? Soldaterna ska väl rasa af vrede, när de få veta, att man tagit lifvet af kronprinsen? De älskade ju honom, du — hvad säger du — tror du det?

— Hvad vet jag? gentog Falk, som med oro hörde dessa besynnerliga spörsmål, hvilka tyktes vittna om förberedande hemliga anläggningar till något slags sammansvärjning.

— Men hvem i all världen har väl haft skäl att förgå sig mot kronprinsens lif? frågade Falk, som önskade veta, mot hvilken man egentligen ville rikta sitt anfall.

— Det är just saken det, ser du, anmärkte Robert.

— Du är patriot, du Gran, och det är gardisterna i allmänhet, inföll Konrad — och från hvilken tror du väl all uselhet på senare tiden kommit öfver landet?

— Jag vet icke.

— Kan du säga, hvem det är som styrt och rådt till alla dumheter, som skett — kan du säga det, du?

— Nej.

Det var ganska tydligt, att man hade en bestämd plan i sikte, men skulle Falk lyckas att locka fram den? Han var osäker därpå.

— Folket känner allt för väl sina fiender; men göra regementena äfven det?

— Tunnor tusan, svor Falk, låt oss bara få reda på dem!

— Kunde vi blott lita på truppernа, ha, vi skulle då visa visst folk, vi, hvad krut som finnes i skäppan!

— Lita på mig, sade Falk — hvad är det fråga om?

Konrad bar på hufvudet en hvit filtmössa.

— Ser du, sade han, under det han strök upp mössan och lutade sig förtroligt till Gran, just karlar sådana som du är det vi behöfva, de äro något värda de. För tunnor tusan, du skulle draga hela kompaniet på vår sida, om du riktigt ville det. Begriper du?

Åskan och ovädret hade under allt detta forttarit, utan att någon brytt sig därom.

(Forts.)

"Hur svenska stålet biter" o. s. v.

Direkt från Eskilstuna importerade, E. A. Bergs prisbelonta, världsberömda, garanterade RAKKNIFVAR:

Nr 10. Tunn klinga, nickelrörbak	$1.00
Nr 12A. Hel klinga, ½ konk. slipad, etsad,	$1.60
Nr 12E. Hel klinga ½ konk. slipad, elfenbenskaft, etsad,	$2.00
Skomakareknifvar, raka och svängda,	25c.
Konstknifvar	från 40c. till $1.50
Tälj- och slaktknifvar pr st.	40c. till 90c.

Alla knifvar äro garanterade, och pengarna återlämnas om de ej utfalla till belåtenhet. Insänd beloppet genom "postal note" och godset sändes pr post portofritt. Uppgif fullständig adress!

E. WIDEEN. Blackfolds, Alta.

Ref.: The Merchants Bank, Red Deer, Alta.

Prenumerera på

FREE PRESS

vestra Canadas största engelska dagliga tidning och Winnipegs ledande nyhetstidning. Dess valspråk är "frihet i handel, frihet i religion, jämlikhet i borgerliga rättigheter". Morgonupplagan kostar 50c. pr. månad, aftonupplagan 25c. pr månad. Den ägnar skandinaverna särskild nyhetsafdelning under rubriken "Scandinavian News", redigerad af C. Albin Jones.

Canadas Nordvest

HOMESTEAD-LAGEN.

Alla sectioner med jämna nummer af kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna fås som fria homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af en kvartsection å 160 acres (omkring 130 svenska tunnland).

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, där landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller hos respektive lokala landkontor erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af $10,00 erlägges för tillträde.

Homestead skyldigheter.

Under den nuvarande homesteadlagen skola skyldigheterna fullgöras på följande sätt, nämligen:

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en tid af minst tre år.

2) Om fadern (eller modern om mannen är död) till en person som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, fylles bofastskyldigheten under tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader och moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller certifikat för utfärdet af sådant patent attesteradt i den ordning som föreskrifves i Dominion Land Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheterna under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som äges av honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bofastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

Med "grannskap" här ofvan menas antingen samma township eller ett därmed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vilja tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4. måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreaturjämte erforderliga stallbyggnader samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlämnas vid slutet af de tre åren till den lokala landagenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes måste settlaren 6 månader förut gå skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordväst Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjanstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjälp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land. Tydliga underrättelser med afseende på land, skogskol- och minerallagarna samt om kronolanden i järnvägsbältet i Britisk Columbia, erhålles på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller af alla Dominion Land agenter i Manitoba.

W. W. Cory,
Vice Inrikesminister

N. B. — Utom dessa frihemman hvarom ofvanstående förordning handlar finnes tusetnals acres af bördigt land tillgängligt för arrende eller köp från järnvägarna eller andra firmor.

C.P.R. ATLANTIC STEAMSHIPS

ROYAL MAIL EMPRESSES

MONTREAL—QUEBEC
till LIVERPOOL.

Empress of Ireland	Fred.	Sept. 9
Lake Manitoba....	Torsd.	" 15
Empress of Britain	Fred.	" 23
Lake Champlain...	Torsd.	" 29
Empress of Ireland	Fred.	Okt. 7
Lake Manitoba....	Torsd.	" 13
Empress of Britain	Fred.	" 21
Lake Champlain...	Torsd.	" 27
Empress of Ireland	Fred.	Nov. 4
Lake Manitoba....	Torsd.	" 10
Empress of Britain	Fred.	" 18
Lake Champlain...	Torsd.	" 24

Genomgående biljetter till de skandinaviska länderna. Oöfverträffade bekvämligheter.

Salong, andra och tredje klassen.

Biljetter, reserverade platser för bytter, närmare upplysningar från hvilken järnvägs- eller ångbåtsagent som hälst eller genom

J. S. CARTER,
General Agent,
450 Main St., Winnipeg, Can.

NORTHERN CROWN BANK

AUKTORISERADT KAPITAL $6,000,000
INBETALDT KAPITAL $2,200,000

Vi rekommendera särskildt vår sparbanksafdelning. Sparkassaafdelningar vid alla filialer. Alla vanliga bankuppdrag utföres.

Kontor i Winnipeg:

Portage & Fort — Provencher Ave., — Main & Selkirk
Portage & Sherbrooke — St. Boniface — William & Nena.

Glöm ej att prenumerera på
SVENSKA CANADA-TIDNINGEN